

ועונה זו היא משבת לשבת בחצות הלילה שאז יש יחוד זרין הגדולים לְכוֹנָא רְעוּתָא לְאַתְדַּבְקָא בִּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל לכוין רצונם לידבק בקודשא בריך הוא ושכינתיה, דְּהוּא עֵידֵן רְעוּתָא דְּמַתְבְּרָכֵן כֻּלָּא עֲלָאי וְתַתְּאי כי אז הוא זמן ועת רצון שמתברכים כל העולמות עליונים ותחתונים מיוחד זה.

צריך לכוון רצונו וליבו לקיים מצוות הקב"ה

אי בני נְשָׂא אֶתְרַחְקוּ מִנִּיהּ, וְעִבְדֵן כְּבַעֲרִי אם בני אדם מתרחקים מקדושה זו ועושים מעשיהם כמעשה הבהמה, אָן הוּא קְדֻשָּׁה דְּלִהוּן, לְאַשְׁתַּכַּחא קְדִישִׁין היכן היא הקדושה שלהם והיכן ימצאו קדושים כמצות השי"ת קדושים תהיו. אָן אֵינּוּן נַפְשָׁאן קְדִישִׁין דְּמַשְׁכֵּן מֵעִילָא והיכן הן הנפשות הקדושות שיכלו למשוך מלמעלה. וּשְׁלֵמָה מְלָכָא צוּחַ וְאָמַר ושלמה המלך צווח ואומר, (משלי יט) גַּם בְּלֹא דַעַת נִפְשׁ לֹא טוֹב. גַּם בְּלֹא דַעַת, מֵאֵן הוּא דַעַת מהו הדעת. דְּא קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא הוא הקדוש ברוך הוא והיינו אם האדם בקיום המצוה לא מדבק מחשבתו ורצונו ודעתו בהקב"ה. נִפְשׁ לֹא טוֹב, דְּא הוּא נִפְשׁ, דְּאֵינּוּן מַשְׁכִּין בְּעוּבְדֵייהוּ, לֹא טוֹב הנפש שהוא ממשיך במעשיו לבנו שנולד מעונה זו הוא לא טוב, דְּהָא מְסַטְרָא אַחֲרָא אֶתְמַשְׁכָּאן

עֲלֵיָהוּ נַפְשָׁתָא דְלֵאוּ אִיהוּ טוֹב [קפה] כי נמשך לו נפש מסטרא אחרא שאין הוא טוב והיצר הרע שולט בו ומנהיגו, בְּגִין דְּלֵא מְכוּוְנֵי לְבִיָּהוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא וכל זה לפי שאינו מכוין רצונו וליבו לקיים מצות השי"ת בקדושה ולידבק בו ית'.

אדם שלא מכוון לבו ורצונו לקב"ה ממשיך לולד נפש לא טובה

מֵאֵן דְּאֵתְלָהִיט בִּיְצֵר הָרַע בְּלֵא רְעוּתָא וְכוּוְנָה דְּלֵבָא לְקוּדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא מי שמבעיר תאוותו ביצר הרע בלי רצון וכוונת הלב לקוב"ה. מְסֻטָּרָא דִּיְצֵר הָרַע אֵתְמַשְׁךְ עֲלֵיהּ נַפְשָׁא, דְּלֵאוּ אִיהִי טוֹב נמשך על הולד הנולד נפש מצד היצר הרע נפש לא טובה, הָדָא הוּא דְכֶתִיב וזהו שכתוב גַּם בְּלֵא דַעַת נֶפֶשׁ לֹא טוֹב

אור הרשב"י

המשכת הנפש לעובר היא בשעת ההזרעה, וקודם לה מלפניה, כי אחר הוצאת הזרע כבר קדם כח החושב שממנו יתהווה הזרע, והוא מאמר הכתוב כי תזריע וילדה מודיע הכתוב כי עיקר הלידה היא בשעת ההזרעה שכאשר תזריע כבר ילדה והיה מה שהיה אם נפש טהורה אם לא ואין תקוה להפך מה שכבר הוא, ומעתה מה שיתעצם האדם בבחינת הלידה הוא בשעת ההזרעה כי אז היא עיקר הלידה לבחינת הנפש שהוא העיקרית באדם, והויות הדבר והמצאתו הגם שהוא נעלם תקרא לידה.

[קפה] וכמו שביאר רבינו האור החיים הקדוש זיע"א על להפסוק אשה כי תזריע וילדה זכר (ויקרא יב ב) וז"ל. והנה בעת ההזרעה אמרו ז"ל (זוהר קדושים פ א) כי כפי הכוונה אשר יכוין המזריע ימשיך לזרע הנפש, אם יחשוב מחשבות רעות ומזוהמות ימשיך לטפה נפש טמאה ואם יחשוב בטהרה ימשיך נפש קדושה, וצא ולמד (ברכות י. ד א) מבניו של הצדיק המופלא חזקיה המלך עליו השלום אשר נשא בת נביא ולצד שחשבה האשה בעבדי מרודך בלאדן המשיכה נפש רעה לבי בניה (סנהדרין קד א). אם כן עיקר הלידה שהיא

הוא מי שמקיים המצוה בלא דעת וכוונה לידבק בקדושתו יתברך הממשיך נפש לא טובה מצד היצר הרע לולד הנולד **וְאִין בְּרַגְלִים תּוֹטֵא. מֵאן דְּאִיהוּ אִין בְּרַגְלִים וְדַחֵי שְׁעָתָא בְּלֹא רְעוּתָא קְדִישָׁא** מי שהוא אץ וממהר לעשות מעשיו בימות החול שלא בזמן הראוי לקיים המצוה בחצות לילה, **תּוֹטֵא.** הוא מלשון חסר וכמו "והייתי אני ובני חטאים" (מלכים א פרק א) שהוא מלשון חסרים **תּוֹטֵא וְדַחֵי, בְּכֹלֵא** כי ודאי מחסיר בהכל גם הוא עצמו חסר ע"י כן מקדושה שיכל לקדש עצמו, וגם הנפש הנמשכת לולד הנולד היא נפש חסרה מצד הרע ואינה נפש קדושה.

האדם לא מקדש עצמו הקב"ה מואס בו ומביא עליו

וְעַל דָּא שְׂרִיין מַכְתְּשִׁין בִּישִׁין בְּבְנֵי נֶשְׂא ועל עוון זה שהאדם לא מקדש עצמו בשעת תשמיש שורים נגעים רעים בבני אדם, **וְאִסְהִידוּ בְּאִנְפֵייהוּ בַּחֲצִיפּוּתָא דְּלִהוּן** ומעידים בפניהם על החציפות שלהם, שהם עושים מעשיהם בחציפות כבהמות, **לְאַחֲזֹאֵה דְּהֵא קְדִישָׁא בְּרִידָהוּא מְאִים בְּהוּ, וְלֹאוּ דַּעְתִּיהָ בְּהוּן** כדי להראות שהקב"ה מואס בהם ואין דעתו בהם, **עַד דְּאִינוּן זְפֹאן** (דף נ' ע"א) **וּמְכַשְׂרָאן עוּבְדֵייהוּ כְּמִלְקַדְמִין, וּמַתְּבָרְכָן וְעַל דָּא** (ס"א ומתְּבָרְכָן). עד שישוּבוּ בתשובה ויהיו זכאים ויכשירו מעשיהם כבתחילה ויטהרו מטומאותם ומכיון שיש כמה מיני נגעים מהם טהורים ומהם טמאים לכן **אֲשַׁתְּמוּדְעֵן מַכְתְּשִׁין לְגִבֵי פְּהֵנָא, אִינוּן דְּאֲתִיין מְסַטְרָא דְּמְסַאֲבָא, וְאִינוּן דְּאֲתִיין**

מִסְפָּרָא אַחֲרָא באים לפני הכהן שהוא היודע להבחין ומכיר בין הנגעים שבאים

מצד הטומאה לבין הנגעים שהם מצד אחר ואינם מצד הטומאה.

נגעי הבתים לטובת עם ישראל שימצאו מטמונים

בְּגִוּוֹנָא דָּא פְּתִיב, כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ פְּנֵעַן וְגו', וְנָתַתִּי

נֶגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אַחֲוֹזְתְּכֶם. וְכִי אָנֹכִי טֹב

הוּא, דִּישְׁתַּכַּח בְּאִינוּן דְּזִפְאן לְמִיעַל בְּאַרְעָא. כעין זה כתוב

גם על נגעי הבתים ושואל וכי שכר טוב הוא שימצאו נגעים בבתים של אותם שזכו ליכנס

לארץ ישראל **אֵלָא הָא אֻקְמוּהִי לְאַשְׁכַּחַא מְטֻמוֹנִין דְּאַטְמָרִן**

בְּבֵיתֵיהוּ, וְלֹאֲהַנָּאָה לֹון לְיִשְׂרָאֵל אלא ביארוהו כבר החברים שנגעי

הבתים הם בשביל שימצאו את המטמונים שהחביאו האמוריים בקירות הבתים כדי שעם

ישראל יהנו מהם.

הקב"ה אוהב ומרחם על עם ישראל ומשרה שכינתו ביניהם

אֲבָל תָּא חֲזִי סוד הענין בא וראה, **זְכַאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל דְּאִינוּן**

מִתְדַבְּקִין בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִידָה

הוּא רְחִים לְהוּ אשריהם ישראל שהם דבקים בקדוש ברוך הוא והקב"ה אוהב

אותם, **דְּכְתִיב, (מלאכי א) אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם אָמַר יְהוָה. וּמִגֹּ**

רְחִימוּתָא דִּילֵיהּ, אָעִיל לְהוּ לְאַרְעָא קְדִישָׁא ומתוך אהבתו

הכניס אותם לארץ ישראל הקדושה, **לְאַשְׁרָאָה שְׂכִינְתֵיהּ בִּינֵיהּ, הַיּוֹמִי**

הלימוד היומי

לעי"נ נזימה בת שרה כתון ואפרים כהן ע"ה